

Urteak

Joxean Agirre

Oporretatik itzultzen garen bakoitzean emaztea kexatu egiten da lehen argazkietan ederragoa ateratzen nuelako. Salbuespenenak salbuespen, lehen gazteagoak ginela gogoratu behar izaten diot. «Bizitza abiadura handiko tren bat da tunel ilun batera sartzen», bota diezaioket, zenbat eta umore hobe, orduan eta metafora baldarragoak ateratzen baitzaizkit. Ondo behar denean, noski, Nabokoven «bizitza bi ilunpe infinituren arteko argi izpia da» aipa dezaket.

Auzoko baserritarrak, ez dakit zer mesede tarteko, urtero sasoi honetan oparitzen didan arkumea hozkailuan prest duela esan dit eta ez dela posible erantzun diot, iazkoa orain gutxi jan genuelako. Irribarre maltzur batekin begiratu

dit, denboraren misterioaz jakitun babiliz bezala.

Duela egun batzuk egin nituen urteak eta, iloba txikienari ilusioa egiten ziolako, ipini genituen tartaren gaineko bikandelak eta zifra ikusi nuenean gozoglea deskuidatu izango zela pentsatu nuen, hain baitzen esajeratua.

Espazio batean gune batzuek dentsitate gehiago duten bezalaxe (futbol zelai batean area txikia da dentsitate gehien duena), denboran ere badaudela beteagoak diren aroak pentsatzen nuen, gartzarora esate baterako, eta zahartzarora betegarririk gabea izango zela. Horregatik erabaki nuen agendak bota eta nire zerak mahai gaineko egutegi batean apuntatzen hastea. Orain, orrialde horietako anabasa begiratzen dudanean Pedro Miguel Etxeniketik behinola idazten zituen fi-

sikako formulekin gogoratzen naiz, hain baitaude zirriborroz eta geziz beteak. Ia egun bakoitzetik geziren bat ateratzen. Askotan txorakeriak dira. Beste batzuetan enkarguzko lanen baterako hitzorduak. Tarteka manifaren bat. Sendagilerik ez da ageri aspaldian, eskerrak! Hitzordu sentimentalik ere ez. Horrek dentsitatea kentzen dio denborari, baina tira!, ez nuke hirugarren adinean, gaztetan egin ez nuena, nire egutegian geziak eta bihotz erdibituak marrazten hasterik ere nahi. Hutsune hori konpentsatzeko-edo, ekaineko asteburuak bazkariz beteta ikusten ditut: amaginarrebarekin bat, Pariseko ikaskideekin bestea, arkume-jana anai-arrebekin eta koinatuena, azkenik. Bazkalorduak *peta-tuta* ditut. Norbaitek nirekin egon nahi balu, afaltzeko beharko luke. •

Zaindua eta zaintzailea

**Nekane
Zinkunegi
Barandiaran**

Geroz eta gehiago hausnartzen da zaintza lanez, asko hitz egiten da elkar zaintzeaz. Bizkaiko adinikoen egoitzetako gatazkak, esaterako, lagundu egin zuen ezkutuegi geratzen den funtzioa bistara ateratzen. Horrez gain, kontzientzia gehiago dugu, eremu batzuetan behintzat, bizitza erdigunean jartzeak duen garrantziaz. Gizarte mugimenduetan, lan arloan, militantzian... ahalegina egiten da eremuok bizitza pertsonalarekin kontziliatzeko.

Baina teoria baino konplexuagoa da zaintzak gordetzen duen amarauna.

Eremu pribatuan, etxean, familietan geratzen den zaintza lanak desoreka eta injustizia asko eragiten ditu. Urteetan, musu truk, adineko baten kargu egin den zaintzailearekiko errespetu eta begirune gutxi dago oraindik. Adineko horrekiko hartzen diren erabakien berri ez ematerainoko errespetu falta, besteak beste.

Zaintza ez baita astean bitan telefonoz deitzea eta igandeetan pastelak hartuta ama bisitatzea. Zaintza zure bikotekidearen guraso adinekoari burujabea dela aitortu eta haren maniekin

bizitzera ohitzea da; medikuaren edo ile-apaindegira joan behar duenean dutxatu eta txukun jantzi dadila bermatzea. Seme-alabak hazteko eta gurasoak mantentzeko, belaunaldi artean harrapatutako zaintzailea izan zaitezkeela onartzea da. Galdera bera birritan egiten dizunean, ohartu ez bazina bezala hirugarren aldiz ere adeitasunez erantzuteko prest egotea. Baita, gogorra dirudien arren, zaintzailea nondik izorratuko pentsatzen denbora libre asko inbertitzen duela jakitun izatea ere. •